

ואני לא הייתי שם...

אבשלום אדרת, מרץ 2005

זהו סיפור עצוב, מיותר באמת,
של נער צנום, מופנם וביישן.
את ליבו הוא שפך בפורום, בצ'ט,
ואני – כלל לא הייתי שם...

כישרון מוסיקלי, גאון במחשב,
ברגעי משבר הקשים נותר לבד.
נפש תמימה, נער חושב,
בין האצבעות לנו אבד.

דיבר על המצוקה שלו בצבא,
היה לו קשה שם, לא הקשיבו אליו.
וכשהאור בקצה המנהרה כבה,
על אובדן חשב, מאס בחייו.

מול המסך ישב בודד ועצוב,
אל הגיטרה והמקלדת נמלט,
ואני לא ידעתי עד כמה הוא כאוב,
באינטרנט מצא מקום מיפלט.

היה גולש שעות דרך המודם,
יוצר קשר עם אנשים בעולם.
למה, אלוהים, לא ידעתי קודם,
מה הוא סיפר, שם, לכולם.

חיפש ברשת אוזן קשבת,
קיווה שמשם יבוא המזור.
נחמה פורתא לנפשו הדואבת,
אך, אבוי אלוהים, שם נפל אל הבור.

בין הצ'טים והפורומים הוא שוטט בלילות,
שח מחשבות של אובדן.
ביאשו שאל כמה שאלות-
"איך יבוא אל מותו האדם?"

והם שם מדברים "מה העיניים" "מה השתנה",
דברים סתמיים של חולין,
על הא ודא, על בינו לבינה,
אך גם להרוג הם יודעים.

חורשי רוע טוו את טבעת החנק,
אל התהום הובילוהו, ברשת אי שם,
"כך", לו הסבירו, "תילחץ על ההדק",
ואני- כלל לא הייתי שם.

"כך תיפגע, את הראש תפוצץ",
את ההסבר הפנים לעצמו,
ברשת קיבל זריקת עידוד אל הקץ,
והם לא ידעו אף את שמו.

ואף אחד לא קם לעצור,
לומר: "עד כאן", חבר,
אף אחד לא ניסה לעזור,
ועכשיו הוא איננו יותר.

ביום שלישי אל השדה נכנס לבד,
היה לו מאד קשה בעולם.
ירה, כמו שהסבירו, יריה אחת בלבד,
תמיד עשה הכל באופן מושלם.

זהו סיפור עצוב, מיותר בהחלט,
של נער צנום, מופנם וביישן.
את דמו הם שפכו בפורום, בצ'ט,
ואני- כלל לא הייתי שם.

מתוך הטרגדיה, מתוך הכאב,
אבקש מכם הורים יקרים,
לשמור, לעקוב, לבדוק, לשים לב,
האינטרנט יכול להיות מסוכן לצעירים.

אל תשאירו אותם שם לבד,
כדאי שנתחיל קצת לדאוג.
בני היקר, ערן, אבד,
האינטרנט יכול גם להרוג.